

varer og tjenester til at være (endogene) variable, mens de to andre betragtes som parametre. Part V afsluttes med en Brems-model for indkomstdannelsen i et åbent samfund med offentlig sektor og med opsplitning af husholdningerne på lønmodtagere og foretagere. Modellen består af 12 variable og 23 parametre.

Part VI indeholder inflations- og vækstmodeller. Ligevægtsmodellerne giver ikke længere en enkelt værdi, men et helt tidsforløb af de variable som løsning. En wicksellsk og en keynesiansk inflationsmodel opstilles. I den wicksellske sætter forskel mellem lånerente og intern rente en kumulativ prisbevægelse i gang, i den keynesianske lukkes det velkendte inflationsgab ved indførelse af et lag mellem produktion og indkomst. Produktionen i periode t bestemmer indkomsten i periode $t + 1$ (aktionærernes dividende er bestemt af det foregående års produktion). Ved prisstigning i periode $t + 1$ vil realindkomsten og derved den reale forbrugsefterspørgsel falde, fordi pengeindkomsterne er låst fast. En Stockholmskole-model med vare- og faktormarked lægger op til en diskussion af pris- og lønkontrol. I Harrod-Domar-vækstmodellen kan forfatteren bruge sin omhyggeligt udledte aggregerede forbrugsfunktion, der har proportionalitet mellem forbrug og indkomst. Efter Harrod-Domar-modellen følger vækstmodeller, hvor arbejdskraften inddrages i en produktionsfunktion af Cobb-Douglas-typen. Almindeligvis krediteres Solow for dette bidrag. Brems gør opmærksom på, at Tinbergen allerede i 1942 opstillede en lignende model. Ved at gøre den multiplikative faktor afhængig af tiden åbnes mulighed for analyse af disembodied tekniske fremskridt. Såvel Harrod-Domar som Cobb-Douglas modellerne udvides til to-lande-modeller (jfr. udvidelsen af den keynesianske model til en to-lande-model). Embodied tekniske fremskridt, som tidligere er analyseret på mikroplan, tages op i det afsluttende vækstkapitel, der er et af Brems' originale bidrag. En fysisk kapitalgodeenhed af ny årgang kan præstere et

større output af forbrugsvarer end én af ældre årgang (med anvendelse af samme mængde arbejdskraft). Væksten i kapacitetseffekten (arbejdsproduktiviteten i forbrugsgodeproduktionen) er exogen. De tekniske fremskridt er der, de venter bare på at blive taget i anvendelse, d.v.s. indbygget i den nyeste del af kapitalapparatet. Hvor hurtigt vil dette ske? Det afhænger af renten. Jo højere rente, des langsommere går det, fordi den optimale levetid af kapitalapparatet er større ved høj rente. Væksten i reallønnen bliver uafhængig af, hvor hurtigt de tekniske fremskridt indbygges. Hastigheden, hvormed dette sker, har derimod betydning for det niveau væksten foregår på.

Jørgen Hansen*

* Lektor ved Københavns Universitet.

HAROLD LYDALL: *The Structure of Earnings*. Oxford: Clarendon Press, 1968. 394 pp. Pris: 63 s.

Denne bog er et på mange måder interessant værk om den personlige lønfordeling. Lydall har altså begrænset sig til fordelingen af lønindkomsterne, hvilket muliggør, når han benytter det han kalder en standard fordeling, mere rationelle sammenligninger mellem forskellige lande.

Bogen er veldisponeret. Efter en indledning omtales i et vist omfang de eksisterende teorier vedrørende den personlige indkomstfordeling (kapitel 2).

Derefter beskæftiger Lydall sig nærmere med formen på lønfordelingerne og opstiller en standardfordeling (kapitel 3).

Da han er kritisk indstillet overfor de forskellige teorier han beskæftiger sig med, kommer han med et forslag til en delvis ny teori (kapitel 4).

I kapitel 5 foretager han internationale sammenligninger, medens han i kapitel 6 for en række lande belyser den udvikling, der er sket. I kapitel 7 forsøger Lydall at forene teorien med de europæiske resultater for de forskellige lande.

Endelig har han et kapitel han kalder: *Some Thoughts on Policy* (kapitel 8), hvor

varer og tjenester til at være (endogene) variable, mens de to andre betragtes som parametre. Part V afsluttes med en Brems-model for indkomstdannelsen i et åbent samfund med offentlig sektor og med opsplitning af husholdningerne på lønmodtagere og foretagere. Modellen består af 12 variable og 23 parametre.

Part VI indeholder inflations- og vækstmodeller. Ligevægtsmodellerne giver ikke længere en enkelt værdi, men et helt tidsforløb af de variable som løsning. En wicksellsk og en keynesiansk inflationsmodel opstilles. I den wicksellske sætter forskel mellem lånerente og intern rente en kumulativ prisbevægelse i gang, i den keynesianske lukkes det velkendte inflationsgab ved indførelse af et lag mellem produktion og indkomst. Produktionen i periode t bestemmer indkomsten i periode $t + 1$ (aktionærernes dividende er bestemt af det foregående års produktion). Ved prisstigning i periode $t + 1$ vil realindkomsten og derved den reale forbrugsefterspørgsel falde, fordi pengeindkomsterne er låst fast. En Stockholmskole-model med vare- og faktormarked lægger op til en diskussion af pris- og lønkontrol. I Harrod-Domar-vækstmodellen kan forfatteren bruge sin omhyggeligt udledte aggregerede forbrugsfunktion, der har proportionalitet mellem forbrug og indkomst. Efter Harrod-Domar-modellen følger vækstmodeller, hvor arbejdskraften inddrages i en produktionsfunktion af Cobb-Douglas-typen. Almindeligvis krediteres Solow for dette bidrag. Brems gør opmærksom på, at Tinbergen allerede i 1942 opstillede en lignende model. Ved at gøre den multiplikative faktor afhængig af tiden åbnes mulighed for analyse af disembodied tekniske fremskridt. Såvel Harrod-Domar som Cobb-Douglas modellerne udvides til to-lande-modeller (jfr. udvidelsen af den keynesianske model til en to-lande-model). Embodied tekniske fremskridt, som tidligere er analyseret på mikroplan, tages op i det afsluttende vækstkapitel, der er et af Brems' originale bidrag. En fysisk kapitalgodeenhed af ny årgang kan præstere et

større output af forbrugsvarer end én af ældre årgang (med anvendelse af samme mængde arbejdskraft). Væksten i kapacitetseffekten (arbejdsproduktiviteten i forbrugsgodeproduktionen) er exogen. De tekniske fremskridt er der, de venter bare på at blive taget i anvendelse, d.v.s. indbygget i den nyeste del af kapitalapparatet. Hvor hurtigt vil dette ske? Det afhænger af renten. Jo højere rente, des langsommere går det, fordi den optimale levetid af kapitalapparatet er større ved høj rente. Væksten i reallønnen bliver uafhængig af, hvor hurtigt de tekniske fremskridt indbygges. Hastigheden, hvormed dette sker, har derimod betydning for det niveau væksten foregår på.

Jørgen Hansen*

* Lektor ved Københavns Universitet.

HAROLD LYDALL: *The Structure of Earnings*. Oxford: Clarendon Press, 1968. 394 pp. Pris: 63 s.

Denne bog er et på mange måder interessant værk om den personlige lønfordeling. Lydall har altså begrænset sig til fordelingen af lønindkomsterne, hvilket muliggør, når han benytter det han kalder en standard fordeling, mere rationelle sammenligninger mellem forskellige lande.

Bogen er veldisponeret. Efter en indledning omtales i et vist omfang de eksisterende teorier vedrørende den personlige indkomstfordeling (kapitel 2).

Derefter beskæftiger Lydall sig nærmere med formen på lønfordelingerne og opstiller en standardfordeling (kapitel 3).

Da han er kritisk indstillet overfor de forskellige teorier han beskæftiger sig med, kommer han med et forslag til en delvis ny teori (kapitel 4).

I kapitel 5 foretager han internationale sammenligninger, medens han i kapitel 6 for en række lande belyser den udvikling, der er sket. I kapitel 7 forsøger Lydall at forene teorien med de europæiske resultater for de forskellige lande.

Endelig har han et kapitel han kalder: *Some Thoughts on Policy* (kapitel 8), hvor

han bl.a. tager spørgsmålet om en bedre uddannelse op, som et middel til en mere jævn indkomstfordeling.

Der er et omfattende appendiks og en bibliografi, der omfatter 8 sider. Endelig er der et indeks.

I indledningen fremhæver Lydall, at man ikke alene skal se på de enkelte fordelinger indenfor forskellige grupper; men man skal også se på, hvorledes gennemsnittene for grupperne fordeles sig. Dette har betydning for den aggregerede fordeling.

I kapitel 2 betoner Lydall, at man kan gå to veje, når man vil forsøge en teoretisk forklaring på årsagerne til den generelle form som lønfordelingen har. Man kan starte ved at betragte de faktiske fordelinger og derefter forsøge af forklare, hvorfor fordelingerne har fået den bekendte form, at de almindeligvis er højreskæve og topstejle. Man kan også a priori opstille visse forudsætninger om hvorledes enkeltiagttagelserne opfører sig og derefter undersøge, om de givne forudsætninger kan tænkes at føre til dannelsen af de nævnte fordelinger. Jeg er enig med Lydall i, at den første fremgangsmåde er den mest givende. Ved gennemgangen af de forskellige teorier har Lydall hæftet sig ved tre fordelinger: Paretofordelingen, den normale fordeling og den log-normale fordeling.

Han går nærmere ind på de mere teoretisk-statistisk betonedede teorier og mener ikke, at man alene ud fra statistiske processer kan forklare opkomsten af lønfordelingerne.

Den tanke, at de individuelle indkomster skulle følge en Markovproces, anser han for at være en alt for enkel betragtning, idet der ikke tages hensyn til de konkrete forhold.

Forudsættes det, at indkomsten i $t + 1$ kan bestemmes som følger: $y_{t+1} = y_t + \varepsilon_t$, hvor y_t er indkomsten i perioden t og ε_t en tilfældig varierende størrelse, vil man under nærmere givne betingelser få en fordeling, der nærmer sig til den normale fordeling.

Hvis sammenhængen derimod tænkes at være følgende: $y_{t+1} = \varepsilon_t \cdot y_t$ vil forde-

lingen konvergere med den log-normale fordeling. Under særlige forudsætninger om den stokastiske proces kan man for den øverste del af fordelingerne komme til en Paretofordeling.

Hans kritiske betragtninger i relation til disse problemer, som det vel vil føre for langt at komme ind på, synes som helhed overbevisende og falder i tråd med, hvad andre har betonet.

Som det understreges i det følgende kapitel, vil den standardfordeling, Lydall interesserer sig for, være en fordeling, som på det største interval skulle være lognormalt fordelt, men topstejl - og for den øverste ende af fordelingen pareto fordelt. Han kommer nærmere ind på en begrundelse for at formen skulle blive som anført. Det skal jeg komme tilbage til.

Han omtaler, at Hutherford (Income distributions: a new model, *Econometrica*, 23, 1955) under visse forudsætninger om udviklingen af den stokastiske proces for cohorts kommer til en Gram-Charlier A-fordeling og at denne fordeling i ikke ringe grad ligner de faktiske fordelinger. Lydall anfører følgende herom (s. 39-40): »A much more realistic approach to this problem is that of Rutherford (1955) who pointed out that, at least in some occupations, the variance of income tends to increase with age, but that this factor is offset by the continual entry of new earners at the younger end and the exit of older ones through death. Thus, if we recognize that the population consists of cohorts, it is easy to reconcile steadily widening variance of income in each cohort with constancy of variance of the whole population. Rutherford assumes, again fairly realistically, that new entrants to the income distribution are distributed lognormally and that their 'income power', i.e. the logarithm of income, is subjected to additive independent stochastic shocks in successive years. On these assumptions, the distribution of income of each cohort will remain approximately lognormal, but its variance will increase with time. He assumes that the number of survivors in each

declines exponentially (without limit), that the mean and variance of income power of each cohort is the same at the date of entry, and that the shock system has zero mean and constant variance. He is then able to integrate over all cohorts and over all years from $-\infty$ up to the year of observation, and obtains a Gram-Charlier Type A distribution.

The principal difficulty with Rutherford's distribution lies in the estimation of the parameters. But his model has, in my opinion, some excellent features, and it results in a distribution which is not unlike many observed distributions, especially in being leptokurtic in the logarithm of income. In Chapter 4 I shall discuss the variation of income with age and consider how far Rutherford's model is necessary or useful in explaining the facts as we find them.

Jeg skal komme tilbage til dette spørgsmål i forbindelse med Lydall's teori. En ting som er mere end forbavsende er Lydall's tilsyneladende manglende kendskab til Tinbergens artikel i *Weltwirtschaftliches Archiv* 1956: On the Theory of Income Distributions. Denne artikel er af stor interesse, fordi Tinbergen betragter indkomstfordelingerne som resultat af udbud og efterspørgsel efter cvner. (Noget besynderligt er det vel også, at min artikel i *Weltwirtschaftliches Archiv* i 1961: Some Income and Wage Distribution Theories; Summary and Comments heller ikke omtales. At Lydall ikke kender min bog (på dansk): *Indkomst- og lønfordelinger* (1965), forstår man bedre. De undersøgelser, der er foretaget over ca. 220 lønfordelinger, ville nok have interesseret ham).

Lydall's kapitel om formen på fordelingen er meget interessant. Han understreger, at de fordelinger, han er interesseret i, er, som nævnt, fordelinger af lønnen, og han fremhæves, at det skal være lønnen efter fradrag for skatter, også de indirekte skatter. Dette anser han for ugørligt.

Der bør også tages hensyn til, at lønnen ikke uden videre på grund af prisforskelle kan sammenlignes efter geografiske om-

råder. Han kommer ligeledes ind på spørgsmålet om deltidslønnens betydning for fordelingen og desuden betydningen af en livsindkomstproblematik. Han nævner, at det vil være rimeligt at se på fordelinger for mænd og kvinder hver for sig. Den definition, han vælger for standardfordelingen, er følgende (s. 60): »After careful consideration, I have chosen for my Standard Distribution the following combination of characteristics:

Male adults, in all occupations, in all industries except farming, in all areas, working full-time and for the full period. The income measured should be money wages and salaries only, and before tax.«

Han kritiserer sin standardfordeling.

Han mener i og for sig, at det er forkert at foretage en opdeling af fordelinger på henholdsvis mænd og kvinder, idet disse er medlemmer af samme arbejdsstyrke. Da som bekendt kvindelønnen ligger i et lavere niveau end mandslønnen, synes denne deling velmotiveret.

Han går også imod, at man ser på den aggregerede fordeling for alle erhverv (undtagen landbrug) under ét, bl.a. fordi der ikke er fri bevægelighed. Man burde nok se på undergrupperne; men ved sammenligninger mellem lande behøves det måske ikke, mener Lydall dog.

Betydningen af at betragte undergrupper er et af de hovedsynspunkter, jeg har gjort mig til talsmand for i min bog ud fra den betragtning, at aggregeringen kan tilsløre problemerne.

Lydall har principielt ønsket at betragte lønnen med fradrag af skatter og er derfor utilfreds med, at han ikke kan gøre det. Jeg vil mene, at en analyse af lønnen bør foretages såvel med som uden skatter. Som bl.a. Bentzel har betonet, kommer det helt an på formålet med undersøgelsen.

Kapitel 4 synes det interessanteste bidrag, idet Lydall foreslår en ny teori, der kan forklare standardlønfordelingernes form, som gennemgående synes lognormale og topstjele; men dog således at den øver-

ste del af kurven synes at være en Pareto-fordeling.

Lydall gennemgår meget omhyggeligt de forhold, der fører til den nævnte form for fordelingen.

Jeg skal først nævne de forhold, der fører til, at størsteparten af standard lønfordelingen skulle tendere mod at være log-normal og topstejl. Han mener, at den medfødte intelligens nærmest er normalt fordelt, men allerede den intelligens, der kan måles, synes at være en højreskæv fordeling, fordi den socialgruppe, man tilhører, påvirker mulighederne for evneudfoldelse.

Under skolegangen synes det milieu, man lever under, at have stor indflydelse på ens evners udfoldelse. Da den socio-økonomiske klassedeling er højreskæv, medfører dette, idet der findes et vekselvirkningsforhold mellem socialt milieu og skoleuddannelse, at der fremkommer en skæv fordeling. Den videre uddannelse til et bestemt job forstærker tendensen til en skæv fordeling, hvortil kommer alderens indflydelse senere hen i livet. Om disse problemer siger Lydall bl.a. følgende (s. 134-135): »If, within occupations, the distribution of ability is similar to the over-all distribution of 'general educated ability', and the distribution of mean earnings between occupations is lognormal leptokurtic, then the overall distribution of full-time male earnings in the early years of work can be expected to be lognormal leptokurtic. But the variation of abilities and other traits with age results in a roughly parabolic movement of mean earnings over working life; and this factor tends to increase the skewness and kurtosis of the combined distribution of earnings of all employees, irrespective of age.«

Det er nævnt, at den øverste del af fordelingen ikke synes log-normal; men derimod pareto fordelt. Når dette er tilfældet, skyldes det en særlig form for aflønning af de bedst lønnede (topfolkene), som efter Lydalls mening ikke lønnes efter deres evner, men derimod efter den post, de indtager i et hierarkisk system, d.v.s. lønnens

størrelse fastsættes under hensyn til det ansvar, de nævnte personer har som ledere.

Jeg skal berøre Lydalls betragtninger lidt nærmere.

Paretofordelingen har følgende form:

$$N = A \frac{1}{X^\alpha} \text{ hvor } N \text{ angiver antal personer}$$

over et indkomstniveau X og A og α er konstanter. Hvis man tager logaritmen, fås: $\log N = \log A - \alpha \log X$ som giver udtryk for en ret linie. Bortset fra en konstant, er der altså proportionalitet mellem $\log X$ og $\log N$. Lydall forudsætter, når han vil påvise, at den øverste del af kurven er paretofordelt, at følgende er gældende inden for det hierarkiske system:

(1) Lederen i en bestemt klasse har et konstant antal personer i klassen, som han har ansvaret for, d.v.s. at man får følgende: $y_i/y_{i+1} = n$, hvor y_i er antallet i en bestemt klasse, y_{i+1} er antallet i klassen lige over og n en konstant. Der er altså proportionalitet.

(2) Den løn, lederen får, udgør en fast andel af lønsummen i klassen lige under.

Disse forenklede forudsætninger om proportionalitet må føre til en Paretofordeling. Betragtningen synes derfor ret banal. At man rent faktisk får Paretofordelinger for de vesteuropæiske lande, understreges af Lydall. Derimod får man det ikke for de østeuropæiske lande, hvor man ikke aflønner efter det hierarkiske system.

Det er nævnt, at Rutherford under visse nærmere angivne forudsætninger om en stokastisk proces inden for cohorts kom til en Gram-Charlier fordeling – og at flere faktiske fordelinger stemmer overens hermed. Det kunne være interessant at undersøge, om Paretofordelingen og Gram-Charlier fordelingen for den øverste del af fordelingerne er nogenlunde sammenfaldende.

På side 124 har Lydall anført forskellige argumenter mod at godtage Rutherfords teorier, bl.a. understreger han, at Rutherford ikke tager hensyn til alderens indflydelse. Lydall er dog forsigtig i sine udtalelser, som det fremgår af følgende

afsluttende bemærkninger: »Thus, although the data are not entirely inconsistent with Rutherford's assumption that there is a stochastic process within cohorts, they do not give strong support to his theory, or at least to the practical importance of his theory in explaining the distribution of earnings from employment. ((2) Since the absolute and relative importance of property ownership increases with age, and since a stochastic process theory of property income seems to be more plausible, Rutherford's theory in the form in which he advanced it, namely to apply to total income, is not directly contradicted by the facts presented here.)«

Jeg har en noget mere positiv indstilling overfor de synspunkter, som Rutherford anfører, idet jeg i min bog (s. 25-26) bl.a. har udtalt følgende: »Rutherford indfører hermed realistiske forudsætninger om den indflydelse som uddannelse, evner, social placering og forældres indkomst, samt dødeligheden måtte have. Som Rutherford fremhæver vil grænseform og initialfordeling stemme ganske godt overens. Dette synes interessant. For det kunne indicere, at den forenkede stokastiske proces, der er opstillet, synes at være virksom, forstået på den måde, at den også har været virkende bagud, således at initialfordelingen med al mulig forbehold kan opfattes som værende en mere eller mindre permanent grænseform, d.v.s. en stationær fordeling.«

Jeg vil mene, at Lydalls bog ville have vundet ved, at de forskellige faktiske fordelinger også var blevet sammenholdt med Gram-Charlier fordelingen.

Det er omtalt, at Lydall tilsyneladende ikke kender Tinbergens artikel om den personlige indkomstfordeling. Jeg kan ikke udover, hvad jeg allerede har anført, komme nærmere ind på Tinbergens tanker, men i forbindelse med omtalen af Rutherford skal jeg dog tillade mig at anføre følgende fra min bog angående relationen mellem Rutherfords betragtninger og Tinbergens teorier: »Afsluttende ville jeg mene, at det formentlig nok vil være muligt at udbygge et system, hvor Ruther-

fords og Tinbergens tanker forsøges indføjet på baggrund af visse forudsætninger om de institutionelle forhold. Man ville herigennem få Rutherfords om end noget forenkede forudsætninger indbygget i Tinbergens økonomiske teori, men således at modellen invendtes på et konkret samfund med visse givne institutioner. Jeg vil dog mene, at da man stadig vil stå over for virkelighedens mangfoldighed, vil dette medføre, at selv et elaboreret system kun kan give et fornemmelse af den kræfternes dynamik, som har virket og stadig virker ved dannelsen af den personlige indkomstfordeling.«

I de følgende 3 kapitler går Lydall ind på en konkret analyse af lønfordelingerne i forskellige lande.

Han foretager dels en sammenligning mellem landene dels en analyse af udviklingen. Han påviser, at rige lande gennemgående har lønfordelinger med en mindre spredning end fattige lande og at spredningen synes mindst for de kommunistiske lande. Med tiden synes der gennemgående at være sket en udjævning. I det sidste af disse kapitler (kapitel 7) forklarer han, hvorfor inddelingerne ikke er ens, og hovedårsagerne til, at der findes forskelle, synes at være forskel i uddannelse og det forhold, at hvor en stor del (over 25 %) af den mandlige arbejdskraft findes i landbruget vil lønfordelingen for den mandlige arbejdskraft udenfor landbruget vise stor spredning. En høj landbrugsprocent er almindeligvis en indikator for, at landet er fattigt. For de lande som USA og Canada, der har modtaget fattige arbejdere fra Europa, vil dette have medvirket til lønfordelinger med stor spredning.

I det sidste kapitel: Some Thoughts on Policy, som beskæftiger sig dels med institutionelle faktorer og faktorer, der virker på kort sigt, dels med mere fundamentale og langsigtige faktorer, der har indflydelse på spredningen i lønfordelingerne, skal jeg komme ind på de mere langsigtige betragtninger.

Lydall indleder med at nævne de fire faktorer, der bestemmer lønfordelingerne

foran, nemlig: (1) medfødte forskelle i evner, (2) indflydelse fra social status, (3) forskelle i uddannelse og (4) den hierarkiske struktur. Af disse fire faktorer kan man først og fremmest påvirke uddannelsen og den socio-økonomiske struktur.

Lydall diskuterer indgående, hvad der er gjort og hvad der kan gøres for at forbedre uddannelsen og mener, at man ikke alene kan lade medfødte evner være den bestemmende faktor for den uddannelse, den pågældende skal have, der må ud fra mere velfærdsbetonede synspunkter gøres noget særligt for børn, der på forskellig måde er særlig handicappede, og det selv om deres evner ikke er særlig fremragende. Han nævner som eksempel *the head start program* i USA, som går ud på at tage sig af uddannelsen af negerbørn fra de socialt dårligt stillede samfundsklasser. Han kommer også ind på de store vanskeligheder, som udviklingslandene står overfor med hensyn til at løse uddannelsesproblemet.

Det man bør stræbe efter fremgår af følgende udtalelse (s. 262): »But widespread popular enthusiasm for educational development is unlikely to be generated, still less to continue, unless the programme includes rapid expansion of education for all children at the primary level as well as more specialized education at secondary and higher levels. Cold calculations that, since only a limited volume of resources is available, then these should be devoted mainly to developing secondary education, while primary provision is largely frozen, ignore the political aspects of the problem and take a very limited view of the welfare aspects.«

Det er smukt sagt; men løsningen af problemerne ligger langt ude.

Den betydning for spredningen i lønfordelingen i byerhvervene som Lydall har sat i forbindelse med om der findes en stor del af den mandlige arbejdskraft i landbruget må munde ud i, når han diskuterer problemet om en jævnere lønfordeling, at der må ske en udvikling af byerhvervene på bekostning af landbrugserhvervet.

Jeg har ment det rimeligt at gøre så meget ud af bogen, fordi den behandler et spørgsmål, som både ud fra en mere konkret synsvinkel og fra sociale og velfærdsmæssige synspunkter er af stor interesse.

Det som man kan anke over ved bogen, er at Lydall til trods for at han taler om en ny teori vel alligevel ikke har kunnet opstille en overbevisende teori om dannelsen af den personlige indkomstfordeling, hvilket vel nok står i forbindelse med, at man kan have sine tvivl om, hvorvidt en sådan teori overhovedet kan opstilles. Det synes at være en mangel ved bogen, at Lydall nok skyder Rutherfords chokteori for meget i baggrunden, og det er også helt utilgiveligt, at han tilsyneladende ikke kender – i alle tilfælde ikke er kommet ind på – de betragtninger, som Tinbergen har gjort sig til talsmand for.

Sluttelig kan man spørge om der er megen mening i at ville forklare en fordeling ved at stykke to fordelinger sammen nemlig den log-normale fordeling og Paretofordelingen. Dette kan virke noget tilfældigt, ikke mindst fordi forudsætningerne for teorien vedrørende Paretofordelingen hviler på forenklede antagelser, der ifølge sagens natur må føre til en Paretofordeling.

Kjeld Bjerke*

* Afdelingschef i Danmarks Statistik.